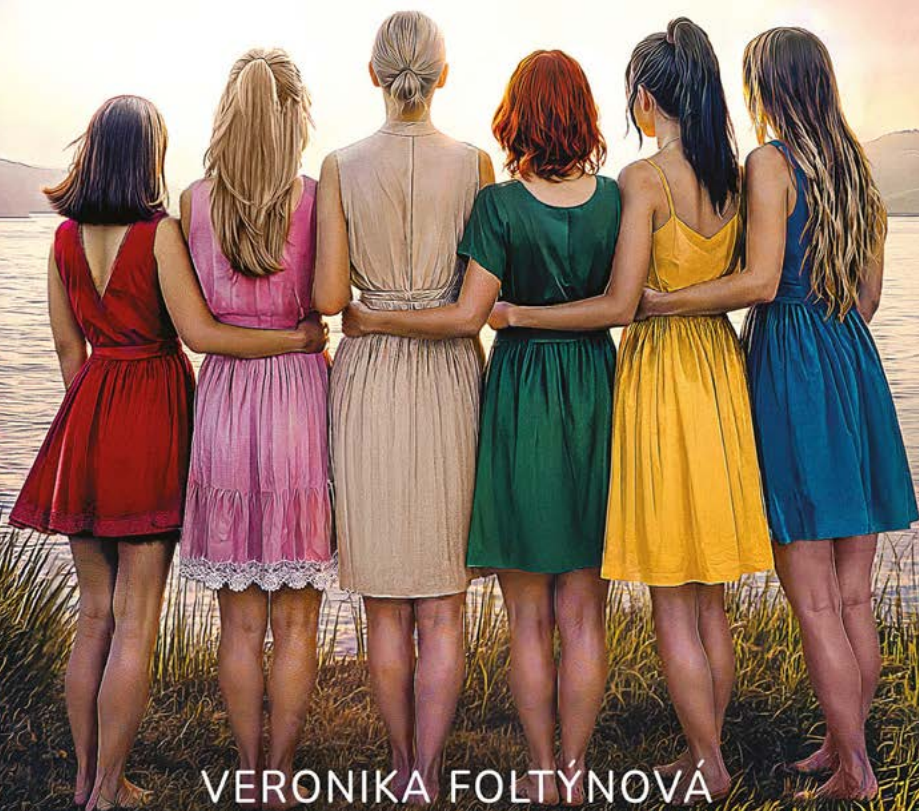

ŠEST ŽEN. ŠEST PŘÍBĚHŮ. JEDEN CHAT.

PIPINKY

Když se život píše ve zprávách...

VERONIKA FOLTÝNOVÁ

PIPINKY

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Foltýnová
Pipinky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PIPINKY

● ■ pointa

Copyright © Veronika Foltýnová, 2026

Obálka © Zuzi Maat, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5415-2

ISBN e-knihy 978-80-267-5524-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5545-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-5546-3 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

VERONIKA FOLTÝNOVÁ

PIPINKY

KDYŽ SE ŽIVOT PÍŠE VE ZPRÁVÁCH...

Bez filtrů

Tahle kniha začala tam, kde končí většina našich filtrů – v hloubi soukromých zpráv, v nekonečných skupinových chatech a v upřímnosti, kterou si dovolíme jen před těmi nejbližšími.

Začala jsem psát, protože jsem měla pocit, že ty nejdůležitější věci v našich životech zůstávají schované. V bezpečí, tichu a uzavřeny. Říkala jsem si: Proč o tom vlastně nemluvíme nahlas? Proč tyhle vtipné i bolavé pravdy sdílíme jen v soukromí?

Tato kniha je pro vás všechny, které každý den balancujete mezi prací, dětmi, domácností a snahou neztratit samy sebe. Pro ty z vás, které víte, že bez jedné vtipné zprávy od kamarádky byste ten dnešní kolotoč prostě nedaly.

Nečekejte načančaný román s nereálným koncem. Čekajte život. Takový, jaký je – syrový, upřímný a občas s prokletě tenkou hranicí mezi realitou a očekáváním. Doufám, že v těchto řádcích najdete kousek sebe a pocit, že v tom všem nejste samy.

1. To jsme my

*Šest holek, jedna škola, intr a život,
který není růžová knihovna.*

Bára, Sofie, Helena, Monika, Aneta a Evelína. Tak to jsme my – ženy, kamarádky, spolužačky, manželky, přítelkyně, matky a také pipinky, ale to předbímám.

V prvé řadě bych chtěla říct, že jsme všechny krásné, silné, sebevědomé a inteligentní, přestože si to o sobě mnohdy nemyslíme. Asi to chce čas, aby k tomu každá z nás dospěla a uvědomila si svou cenu, i když si troufám tvrdit, že ne vždy se to všem zkrátka podaří. Potřebujeme totiž rozdílnou dobu a prostor, abychom pochopily, že jsme vlastně úspěšné v tom, co děláme, a nádherné přesně takové, jaké jsme.

Momentálně je nám sedmadvacet. Každá máme kus životní cesty za sebou, každá máme jiný příběh, ve kterém se proplétáme, ale část jsme ho prožily velmi intenzivně spolu. Vráťím se tedy ke dni, kdy jsme se oficiálně viděly poprvé.

1. září 2003

První den v nové škole.

Ostrava nás přivítala svou typickou rázovitostí a před sebou jsme měly nezapomenutelných osm let. Tehdy jsme samozřejmě netušily, že se staneme nejlepšími kamarádkami na celý život, ale společně strávený čas byl přesně tím, co zformovalo naši dnešní podobu.

BÁRA

Do třídy vletěla jako velká voda – malá, tmavovlasá, ostříhaná na mikádo a neuvěřitelně držkatá holka, která se postupem času začala značně líčit. Její oči byly vždy výrazně namalované silnou vrstvou řasenky, ale k jejím tmavě hnědým vlasům a modrým očím to tak nějak patřilo. Na vše měla pohotovou odpověď. Učitelům odporovala, ale nikdy nebyla zákeřná. Ve své prostorekosti byla totiž až odzbrojujícím způsobem upřímná. Co jsme na ní my ostatní neměly rády, bylo to, že se všem klukům vždy líbila. Přirozeně strhla pozornost na sebe, takže žádná z nás neměla u kluků větší šanci než ona. Nedělala to schválně. Prostě taková byla. Svá.

Dodnes je to neřízená střela. U ní totiž neplatí, že mění názory ze dne na den, ale z minuty na minutu, nebo klidně z věty do další věty, jak zrovna její temperamentní povaha zavelí. I když navenek působila jako největší rebelka, která si nikoho nepustí k tělu, pro nás byla tím nejpevnějším bodem. Byla to ona, kdo vždy řekl nejbolestivější pravdu, kterou jsme my ostatní jen opatrně obcházely. Její loajalita byla stejně výrazná jako její namalované oči. Když se někdo otřel o jednu z nás, Bára tam stála jako první s vyceněnými zuby. Pod vrstvou líčidel se totiž schovávala holka, která už tehdy věděla, že život se s nikým nemaže, a tak se rozhodla, že se s ním nebude mazat ani ona.

SOFIE

Éterická, štíhlá a křesťansky založená bytost s dlouhými, světle hnědými vlasy a výrazným nosem. Od první chvíle plachá dívka, která si ale na internátu v pokoji dokázala velmi jasně vytyčit své hranice. Na tak něžnou bytost byla

až překvapivě ostrá, když cítila nespravedlnost nebo když si myslela, že má pravdu. Je to naše hledačka. Zatímco my jsme řešily, co si vzít na sebe, Sofie vnášela do našich hovorů hloubku a emoce, které nás občas zneklidňovaly. Působila, jako by pořád pátrala po nějakém vyšším smyslu nebo absolutním porozumění, které v běžném školním shonu chybělo. Byla a je citlivou duší, věčným snílkem, který sice občas stojí nohama trochu mimo realitu, ale právě díky tomu nás naučila vnímat svět i jinak než jen přes známky a kluky.

Jako člověk s hlavou věčně v oblacích mívá problém s časem. Většinou totiž přichází všude pozdě, jako by se zapomněla v nějakém svém lepším světě. I když jí občas nerozumíme, je to ona, kdo nás nutí zastavit se a cítit. Už tehdy v ní byla čistota, která ji sice dělala zranitelnou, ale zároveň neuvěřitelně pevnou ve svých hodnotách.

HELENA

Vysoká, štíhlá panenka s dlouhýma nohama, světlýma očima a nejdelšími vlasy ze třídy, které si postupně zkracovala, přičemž dnes má mikádo, které si barví na blond.

Brala z nás všech školu nejvážněji. Asi proto, že už tehdy věděla, co chce. Měla cíl, což se o nás ostatních říct nedalo. Vždy byla na každou hodinu řádně připravená. Je to naše diplomatka a hlas rozumu.

Přesto v ní byl zvláštní rozpor. Zatímco v učení a životních plánech byla neochvějně racionální, v partnerství bývala až dojemně naivní. Věřila v ideály a čistotu citů, které jí kluci ne vždy opláceli, ale její věrnost k nám i ke svým zásadám byla nezlomná. Už tehdy v ní byla určitá světovost a ambice. Je přesně ta, která všechno nejdřív zanalyzuje, a pak nám s klidem oznámí, jak se věci mají, i když jsme to zrovna nechtěly slyšet.

MONIKA

Její rezavé polodlouhé vlasy jsou pro ni typické. Barví si je tak od puberty nejspíš z touhy odlišit se. Když se do jejich pramenů opřou sluneční paprsky, je okouzlující. Oči si zvýrazňuje zelenou řasenkou, což k vlasům dokonale ladí. Ví, co jí sluší a jak prodat svou drobnou, sportovní postavu. V kolektivu byla spíš tou nenápadnou, protože se v ní pod povrchem prala velká nejistota.

Monika byla ze všech nejsnadněji ovlivnitelná. Stačilo pár přesvědčivých slov nebo pocit, že ji někdo potřebuje, a okamžitě se přizpůsobila. Chyběl jí ten ostrý loket, který měly ostatní, a místo aby si dupla, raději se podřídila názoru toho, kdo mluvil hlasitěji. Právě takhle její poddajnost v ní ale občas probouzela i odvrácenou tvář. Když se skupina proti někomu vymezila, dokázala se nečekaně ostře přidat na stranu silnějšího. Nebylo to z její vlastní hlavy, spíš se nechala strhnout vlnou a v tu chvíli uměla být nepříjemně kousavá, jen aby dokázala svou loajalitu. Zatímco my jsme si hranice budovaly, Monika je nechávala otevřené, což z ní dělalo neuvěřitelně věrnou kamarádku, ale i někoho, kdo se v kolektivu snadno nechal zmanipulovat k věcem, ke kterým by sám nikdy nesebral odvahu.

ANETA

Aneta s námi do třídy nechodila, byla o ročník níže. Do naší nerozlučné party se dostala později. Vídaly jsme se na chodbě, ale moc jsme o sobě nevěděly. Stejně jako my ostatní se tehdy snažila nějak odlišit, a tak si během studia začala barvit dlouhé tmavé vlasy na černo. Dnes už nejde o rebelii, ale o osud. Od dvaceti ji totiž trápí šediny, a tak se z barvení stala spíš každoměsíční rutina.

Jakmile ji okolnosti dostaly do naší skupiny, vnesla novou, neotřelou energii a nakažlivé nadšení, které nám už tehdy trošku chybělo.

Přestože působila sebejistě, pod černou hřívou se skrývala citlivá holka, která zpočátku našlapovala opatrně, aby k nám zapadla. Měla v sobě dar vnímavosti a dokázala nasát atmosféru kolem sebe, aniž by ji narušila. Byla to ona, kdo do našich debat vnášela čerstvý vítr a čistou zvědavost, která nás nutila dívat se na věci, co nám přišly běžné, zase jinýma očima. I když na svůj oficiální vstup do naší skupiny musela ještě pár let počkat, dnes si to bez ní nedokážeme představit.

EVELÍNA

To jsem já. Středně dlouhé vlasy s barvou jako sláma, které za roky působení ve škole prošly několika neúspěšnými experimenty. Však to znáte. Nejdříve jsem si nabarvila konečky na červenou. Pak jsem si obarvila hlavu na blond, do které jsem si svou vlastní technikou udělala tmavé proužky, takže má hlava hrála nejméně deseti odstíny. Teď mám vlasy dlouhé po zadek s klasickým nudným melírem. Od doby, co se líčím, používám převážně modrou řasenku. Také mi tehdy můj kluk říkal modroočko, i když oči mám šedé. Nikdy jsem nepoužila černou řasenku, ale experimentuji i s fialovou. Ve škole jsem byla tichá šprtka. Tehdy jsem si to ale o sobě samozřejmě nemyslela. Teď s odstupem času už vím, že jsem jí opravdu byla. Ne vědomě. Prostě taková jsem.

Moje potřeba mít ve věcech pořádek a logiku, nazývat je pravými jmény, ze mě dělá sběratelku našich příběhů, které skládám do mozaiky. Jsem ta, která si pamatuje všechna důležitá data, čísla, sliby i křivdy, a nakonec všechny tyto vzpomínky dokážu pojmenovat.

To jsme my. Spolužačky, u kterých se postupem času vytvořilo přátelství na celý život ne proto, že jsme spolu trávily každou minutu ve škole i na intru od pondělí do pátku, ale proto, že jsme si vždy dokázaly poradit a pomoci, i když na škole to mezi námi kolikrát skřípalo. Jak by taky ne, holčičí třída a do toho puberta...

I když už bydlíme rozděleně, každá s jiným mužem, přibýly i nějaké děti, rozchody a spousta stěhování, stále se scházíme a čas od času probíráme všední starosti i radosti. Tehdy jsme byly malé jedenáctileté holky, které prožívaly první kluky a polibky, abychom později přešly k těhotenským testům, nechtěným početím i nepočetím.

Pořád bylo o čem mluvit. Každou přestávku. Teď po letech, kdy jsme v neustálém kolotoči – ranní spěch, školky, věčné rýmy, práce, nakupování, vaření, praní, úklid, tak zjišťujeme, jak nám ty staré časy chybí. Den co den se v našich životech něco děje a je potřeba to probrat ze všech stran. A kdo jiný vám dokáže poradit lépe než kamarádky? Nemusí vlastně ani nic říkat, stačí vyslechnout. Doteď nechápeme, co jsme ve škole stále řešily a rozebíraly.

Vlastně to víme. Kluky a vztahy. Později sex. To je asi jediné, co se dá rozebírat pořád dokola a nikdy není dostatečně rozebráno.

Nejsem žádná spisovatelka, nebudu psát příběhy, co se nám staly za dob studia, i když se k nim možná v některém chatu vrátíme, ale podělím se s vámi o konverzaci, kterou máme. Náš společný chat funguje od roku 2013. Ani nevím, jak se ze začátku jmenoval, ale už několik let ho máme nazvaný *Pipinky*. A jak tento název vznikl? Na to si počkejte. Vše se v pravou chvíli dozvíte.

Po škole přišlo období, kdy jsme se skoro nevidaly. Psal se rok 2011 a bylo to vlastně logické. Každá z nás se prala s vlastními začátky, novou školou nebo první prací.

Náš společný chat vznikl až 13. května 2013, dva roky po škole, kdy nám bylo jednadvacet. A důvod založení byl jednoduchý – moje rozlučka.

2. Rozlučka

*Někdy je největší svoboda ta, kterou cítíme
s kamarádkami a lahví vína.*

Čeká mě svatba s Jáchymem, se kterým jsem už pět let. Bydlíme v malém bytě, který splácíme, a já se k tomu všemu snažím dokončit vysokou školu – český jazyk a literaturu. Bára má dítě s Tomášem, do kterého se zamilovala za dob studia. Žijí u jeho rodičů na vesnici. To Sofie zatím spíš randí s kluky. Hledá pravou lásku. Monika se nám trochu odcizila. Odstěhovala se docela daleko kvůli kariéře, kterou si začíná budovat. Helen je spokojená v práci v divadelním prostředí, kde se rok po škole potkala s Anet, se kterou od té doby tráví téměř každý den, a tak bylo jen otázkou času, než Anet zapadne i k nám do skupiny, i když se to stane o něco později. V době založení chaty jsme v něm byly jen čtyři, bez Moniky. Odstěhovala se totiž přes půl republiky, a tak nebyl důvod ji tam tehdy přidávat.

Evelína vytvořila skupinový chat.

 13. května 2013

Evelína: Rozlučka je teda 25. 5. u mě doma kolem 16. hod. Doufám, že si uděláte čas. Budu tu mít i nějaké holky ze třídy, tak snad se vejdemo. Byt máme opravdu malinký, ale nějak se to zvládne.

Helen: Já dřív jak v devět nebudu moct, ale potom ráda dojdu.

Evelína: Ok. Napíšu vám cestu od tramvaje. Pak stačí prozvonic a já vám otevřu.

Bára: Jak prostě.

Evelína: Nemáte kde zabloudit.

Sofie: Ahoj, Evel, dorazím kolem sedmi. A co se bude jíst a pít? Ať vím, co donést.

Evelína: Nosit nic nemusíš, nakoupeno mám. Pít se bude víno. Já tvrdě nepiju a ostatní asi taky moc ne, tak myslím, že víno bude stačit, a nachystám chlebíčky a jednohubky, takže nic neberte.

Bára: Kolikaminutovku si mám koupit? Stačí 15?

Evelína: Jo, stačí 15 min. A zpátky jedeš jak?

Bára: Nevím, asi busem kolem té desáté, anebo se domluví s mamkou, protože Tomáš musí být u malého.

Evelína: Jasně, však uvidíš.

Tady konverzace prozatím končí a znovu se rozběhne až o pár let později. Tehdy jsme se ale domluvily a Bára, Sofie a Helen na mou rozlučku skutečně dorazily.

Z bytu jsme nakonec vyrazily i do víru velkoměsta – v jednadvaceti se zkrátka pařilo jinak. Skončily jsme na Stodolní, respektive kousek vedle v gay baru Ikarus. Tehdy nám to přišlo jako nejlepší řešení. Bylo to jediné místo, kde nám nikdo necpal nechtěné drinky a kde jsme mohly tancovat, aniž by po nás někdo vyjížděl. Jako hostitelka jsem se postarala o to, aby panáky tekly proudem. Smály jsme se pod těmi barevnými neony a já měla pocit, že se vlastně nic nemění. Že ty svatby, děti a starosti, o kterých jsme u mě v bytě mluvily, jsou ještě hrozně daleko.

Mezitím jsme si samozřejmě chatovaly soukromě. Co si psaly holky mezi sebou, možná i o mně, samo sebou nevím. S některými byl můj kontakt spíše sporadický. Většinou jak se máme, co je nového ve škole nebo v práci. Takové ty klasické konverzace, abychom o sobě neztratily povědomí a zůstaly jsme v kontaktu, i když nás život táhl každou jinam.

3. Už nejsme v jedné lavici

Když se aktuální problémy stávají neaktuálními.

- O DVA ROKY DŘÍVE •

CHAT EVELÍNY A MONIKY

 25. června 2011

Monika: V tu neděli tě budu čekat u intru. Báře jsem psala, že budeme kupovat víno. Ona že nebude pít, že tam ani nechce jet, že nemá ráda jiné prostředí a nepotřebuje chlastat, protože se umí bavit i bez toho.

Evelína: Budeme naposledy celá třída, tak o co jde?

Monika: Říkala, že nemá peníze a že tam nechce být s Ninou. Já taky nechci být s Ninou, ale neviděla jsem ji od maturity, to máš měsíc, tak mě tak neštv. Beru to tak, že jsme spolu naposledy. Každá se někam rozprchneme a už se v tomhle složení jako celá třída nemusíme nikdy vidět.

Evelína: No přesně, a dvacet korun na skleničku snad má.

Monika: No to má, ale nechce to utratit za chlast.

Evelína: Tomáš vydělává prý docela dost, tak to nechápu. Najednou nic nemají?

Monika: Jako promiň, ale když má Bára peníze, tak si za měsíc koupí dvě řasenky, které stojí dvě stovky. Mně někdy přijde, jako kdyby jí bylo už třicet a měla dvě děti.

 20. července 2011

Evelína: Tak jak? Už přestěhovaná? V práci?

Monika: Ještě jsme se neodstěhovali, o měsíc se nám to posunulo. Pracuji zatím tady, ale nájem je už zaplacený, takže všechno klape.

Evelína: Aspoň že tak. Už je to divné, že jsme se měsíc neviděli, ale až se s Jonášem přestěhujete, už to nebude jenom vzdálená myšlenka, ale krutá realita.

CHAT EVELÍNY A BÁRY

 21. července 2011

Evelína: Čauky, jak je? Kdy nastupuješ do práce? Já mám jen brigádu přes prázdniny, pak začínám školu. Jinak myslím nic nového, až na to, že Jáchym přišel domů už dvakrát napitý, ale to není žádná novinka.

 30. července 2011

Evelína: Čau, zlati, ani nenapíšeš. Prstýnek ještě nemáš? Co práce? Napiš. Zatím pa.

Bára: Ahoj, brouku, nebyla jsem tady dlouho, ani nevím, že ses ozvala. Já se mám fajn. Nastoupila jsem do práce. Byla jsem pochválená i od vedoucího, takže si mě tam nechají. Je mně tam dobře. Mám krásné směny, bomba kolektiv, takže se dá říct, že jsem spokojená. Peníze jsou, takže pohoda. Prstýnek ještě ne, ale snad i na to dojde. Tom je teď pracovně v Polsku, tím pádem mám doma pohodu. Naši jsou v Chorvatsku, kam bych taky jednou chtěla ještě před mimčem.

Evelína: Já prstýnek taky ještě nemám, ale možná se to rýsuje na příští rok. Uvidíme, kdy se odhodlají. Jáchym jde na pohovor, ale kdyby ho vzali, moc peněz nebude, ale aspoň něco. Jinak bude hledat dál. Teď má brigádu u taťky a příští týden jdu zase já dělat uklízečku.

 14. srpna 2011

Bára: Nemám si s kým popovídat. Jako v práci jo. Mám tam jednu kámošku, ale víš jak, když nechytíme společnou směnu, tak nic. Včera jsem měla celkem depku. Nicméně ji mám teď docela často v tom smyslu, že si má Tomáš najít jinou ženskou, protože já mu nemůžu nikdy stačit. Zásadně mě to potkává na společných zábavách a akcích. Připadám si mezi těmi lidmi někdy jako z jiného světa. Jak mezi kterými, ale i tak, no. Chci si s tebou popovídat. Možná jsem i těhotná. Nebo budu. Asi jsme se začali trochu snažit o mimi. A možná až moc. Nebaví mě ten život z práce do práce. Napiš.

Evelína: No já si taky nemám komu postěžovat, co mě trápí, co je nového. Je to hrozné, když víš, že už nebude to ráno, kdy jsi věděla, že tam na tebe čeká nějaká Bára a ty jí můžeš všechno říct. Teď se něco stane a já nemám komu se vypovídat, a až se uvidíme, tak ty novinky, které byly tehdy nové, budou staré a už to nemá cenu ani říkat. Takže se musíme vidět co nejdříve. Jáchymovi práce nevyšla, nevzali ho. A jak to, že se už snažíte? Nebo cos to psala, že už možná jsi? Jak dlouho jsi to neměla? Nečekáte už ani na svatbu?

Bára: Jo, přesně tak to je. Aktuální problém se stává neaktuálním. Bohužel s tím nic nenaděláme. Na miminko jsem změnila názor od té doby, co pracuju, protože tě vlastně celý život nic jiného nečeká. Taky máš peníze, které jsi dřív neměla, takže víš, že se dají využít jinak. Navíc jsem zrovna v období, kdy kolem sebe neustále slyším, že mít

děti v tomhle věku je to nejlepší. Rozhodla jsem se, že když to vyjde dříve, nevadí, a že se vlastně moc těším. Denně vidím v práci za pultem tolik dětí a těhotných, až mi z toho jde hlava kolem. Těším se na to. Nepřijdu o nic, takže je mi fuk, jak to bude. Zkoušíme, uvidíme a svatba může být klidně s miminem, takže pohoda.

Evelína: To máte fajn. Tím, že Jáchym nemá práci, nechce se o ničem, co se týče budoucnosti, bavit. Že nic řešit nebude, když nemá místo. Jako na jednu stranu ho chápu, na druhou ne. Jinak do školy se moc netěším. Jako by každý ode mě něco očekával, tak uvidím, jaké to nakonec bude.

 24. srpna 2011

Bára: Jsem se chtěla v neděli stěhovat k našim. Málem jsem to udělala, ale zase nešlo jen tak odejít a říct, že ho nemiluju, když miluju. Hrůza. Stavý mám jak blázen.

Evelína: Já taky, ale na stěhování to není.

Bára: Někdy bych ho zabila, zvlášť poslední dobou. Já přijdu z práce a on si jde hrát Monopoly do hasičárny. V tomhle se nezmění a nevím, jestli tohle vydržím. Zase se ten vztah mění, když mají oba práci.

CHAT EVELÍNY A HELEN

 7. října 2011

Helen: Ahojky, Evel, neuděláme si sraz, ty, já, Bára a Sofi? Mohlo by to být fajn. Pisni, kdy budeš mít čas.

Evelína: Super. Klidně můžeme hned teď v sobotu, co? Musíme se domluvit s holkama, kdy jim to vychází.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pipinky***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.